

Категорія справи № 908/2788/21: Господарські справи (з 01.01.2019); Справи позовного провадження; Справи у спорах, що виникають із правочинів, зокрема, договорів; Невиконання або неналежне виконання зобов'язань; купівлі-продажу; поставки товарів, робіт, послуг. Надіслано судом: 20.12.2021. Зареєстровано: 20.12.2021. Оприлюднено: 21.12.2021. Номер судового провадження: 22/13/21

номер провадження справи 22/13/21

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛАСТІ

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

09.12.2021

Справа № 908/2788/21

м.Запоріжжя Запорізької області

Господарський суд Запорізької області у складі судді Ярешко О.В.,

При секретарі судового засідання Шолоховій С.В.

За участю представників сторін:

від позивача - Добринь Я.О., ордер АЕ № 1087014 від 17.08.2021, Кочетков О.В., директор, паспорт НОМЕР_1, виданий 03.10.2021

від відповідача - не з'явився

Розглянувши у судовому засіданні матеріали справи № 908/2788/21

за позовом: Товариства з обмеженою відповідальністю "Прва книга" (вул. Шевченка, буд. 37, м. Дніпро, Дніпропетровська область, 49044)

до відповідача: Приватного акціонерного товариства "Запорізька кондитерська фабрика" (вул. Святого Миколая, буд. 7, м. Запоріжжя, Запорізька область, 69063)

про стягнення 1 104 017,17 грн.

ВСТАНОВИВ:

1. Короткий зміст позовних вимог та заяви позивача

27.09.2021 Товариство з обмеженою відповідальністю "Прва книга" звернулося до Господарського суду Запорізької області з позовною заявою (вих. № б/н від 23.09.2021) до Приватного акціонерного товариства "Запорізька кондитерська фабрика" про стягнення 1104017,17 грн. заборгованості за договором поставки № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019, з яких: 939902,96 грн. основної заборгованості, 95333,05 грн. пені, 22809,17 грн. 3% річних, 45971,99 грн. інфляційних збитків. Позов обґрунтований ст.ст. 655-658, 692 ЦК України, умовами договору поставки № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019.

Згідно з позовною заявою, за умовами договору поставки № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019, позивачем була здійснена поставка товару партіями на загальну суму 1431337,44 грн., що підтверджується переліченими у позові видатковими накладними. Відповідач поставлений товар оплатив частково, також був частково повернутий товар на загальну суму 53935,32 грн. Заборгованість склала 939902,96 грн. Позивач нарахував 95333,05 грн. пені, 22809,17 грн. 3% річних, 45971,99 грн. інфляційних збитків.

07.12.2021 від позивача надійшла відповідь на відзив. Заперечив проти обставин, викладених у відзиві. Товар згідно з видатковою накладною № ВН-00005 від 15.03.2021 на суму 645164,52 грн. був поставлений на підставі додатку № 2 (специфікації) до договору № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019. Жодних претензій стосовно кількості та якості поставленої продукції від відповідача не надходило. 19.04.2021 між сторонами був підписаний акт звіряння взаємних розрахунків, де відповідач погодився з заборгованістю у розмірі 1002869,84 грн. Акт містить і заборгованість за видатковою накладною № ВН-00005 від 15.03.2021 у розмірі 645164,52 грн. Повідомлення про виявлення невідповідності якості продукції, зокрема акт № 22/03-2021 від 22.03.2021, акт № 15/03-2021, позивачу не направлялися. Крім того, позивачем була зареєстрована податкова накладна, про що відповідач був повідомлений та відніс суму ПДВ у розмірі 107527,42 грн. на податковий кредит, що свідчить про прийняття вказаної видаткової накладної.

Інші заяви по суті справи до суду не надходили.

2. Позиція (аргументи) відповідача. Заяви відповідача

Відповідач у відзиві, що надійшов на електронну адресу суду 17.11.2021, у задоволенні позовних вимог про стягнення боргу на підставі видаткової накладної № ВН-00005 від 15.03.2021 на суму 645164,52 грн. просив відмовити. Визнав укладення між сторонами договору № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019 та поставку позивачем за заявками відповідача товару на загальну суму 786172,94 грн. на підставі перелічених у відзиві видаткових накладних за період з 04.11.2019 по 02.02.2021. Відповідач поставлений товар оплатив частково у сумі 437499,16 грн., також був частково повернутий товар на загальну суму 53935,32 грн. На поставку усіх партій товару за період з 04.11.2019 по 02.02.2021 включно покупцем надавалися засобами електронної пошти або за допомогою месенджера Вайбер належним чином оформлені заявки. Від самого початку сторони договору визначили осіб для зв'язку між собою: від покупця начальника відділу постачання ОСОБА_4., від постачальника - комерційного директора ОСОБА_2 Ці особи протягом дії договору здійснювали листування, обмін документами, оперативно вирішували інші питання. Враховуючи специфіку товару та вимоги покупця до вигляду продукції, перед початком її постачання сторони розробили та погодили макет етикету (полімерні гнучкі пакувальні матеріали) для цукерок. 15.03.2021 без будь-якого замовлення постачальником було відвантажено товар за видатковою накладною № ВН-00005. Макет (зразок) товару сторони взагалі не розробляли та не погоджували. Крім того, плівка ПЕТ для цукерок «Гороскоп Кава з вершками», «Лісова рапсодія», «Мрія пряжене молоко», «Кальміус» взагалі не могли бути замовлені покупцем, оскільки станом на березень 2021 виробництво даних цукерок призупинено, що підтверджується службовою запискою директора виробництва ОСОБА_1 Під час вхідного контролю продукції було встановлено, що дата виготовлення етикету 20.02.2020, що станом на 15.03.2021, є простроченням терміну придатності (12 місяців з дати виготовлення). Будь-які документи на підтвердження якості даної партії товару постачальником взагалі не були надані. Зазначене підтверджується актом вхідного контролю № 15/03-2021 від 15.03.2021. Про обставини поставки неякісного товару, у відповідності до п. 4.4 договору, було повідомлено постачальника та запропоновано надати свого повноважного представника для фіксації даного порушення умов договору. У порушення п. 4.5 договору постачальником протягом 5 календарних днів не було направлено свого представника для сумісного складання акту виявлення неякісної продукції. Внаслідок чого та відповідно до п. 4.5 договору, акт виявлення неякісної продукції від 22.03.2021, складений представниками покупця, має повну юридичну силу. Листом-вимогою № 423 від 23.03.2021 відповідач повідомив позивача про відмову від прийняття товару та вимагав терміново забрати (вивезти) товар, не прийнятий покупцем. 23.03.2021 відповідач прийняв у відповідності до ст. 690 ЦК даний товар на зберігання, про що складено відповідний акт. Звертає увагу, що копія видаткової накладної № ВН-00005 від 15.03.2021, яка долучена до позовної заяви, є неналежним доказом отримання партії товару відповідачем, оскільки підписана не уповноваженою та навіть невстановленою особою. За даними бухгалтерського обліку відповідача обліковується кредиторська заборгованість ТОВ «Прва книга» у розмірі 294738,44 грн. (1431337,44

грн. - 645164,52 грн. (сумі спірної видаткової накладної № ВН-00005 від 15.03.2021) - 53935,32 грн. (сума повернутого товару) - 437499,15 грн. (сума сплаченого товару) = 294738,44 грн. (основний борг за договором).

07.12.2021 через підсистему «Електронний суд» від відповідача надійшла заява про застосування строку позовної давності.

Інші заяви по суті справи до суду не надходили.

3. Процесуальні питання, вирішені судом

Відповідно до протоколу розподілу судової справи між суддями від 27.09.2021 здійснено автоматизований розподіл позовної заяви між суддями, присвоєно єдиний унікальний номер судової справи 908/2788/21 та визначено до розгляду судді Ярешко О.В.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області від 01.10.2021 суддею Ярешко О.В. позовна заява прийнята до розгляду, відкрите провадження у справі № 908/2788/21 за правилами загального позовного провадження. Підготовче засідання призначено на 26.10.2021.

Ухвалою суду від 23.10.2021 відмовлено у задоволенні задоволені заяви (вих. б/н від 22.10.2021) Товариства з обмеженою відповідальністю "Прва книга" про участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції.

Ухвалою суду від 26.10.2021 клопотання Приватного акціонерного товариства "Запорізька кондитерська фабрика" про відкладення підготовчого засідання задоволено частково. Підготовче засідання відкладено на 15.11.2021. Клопотання Приватного акціонерного товариства "Запорізька кондитерська фабрика" задоволено частково, продовжено процесуальний строк для надання відзиву до 05.11.2021.

Ухвалою суду від 15.11.2021 клопотання Приватного акціонерного товариства "Запорізька кондитерська фабрика" про відкладення підготовчого засідання залишено без задоволення. Закрито підготовче провадження у справі № 908/2788/21. Призначено справу до судового розгляду по суті на 09.12.2021.

Ухвалою суду від 07.12.2021 відмовлено у задоволенні заяви (вих. № 02/12/-5 від 02.12.2021) Товариства з обмеженою відповідальністю "Прва книга" про забезпечення позову.

У судове засідання з розгляду справи по суті 09.12.2021 з'явилися представники позивача. Представник відповідача не з'явився, причини неявки суду невідомі.

Відповідно до ст. 222 Господарського процесуального кодексу України, здійснювалося фіксування судового засідання за допомогою звукозаписувального технічного засобу.

29.11.2021 на електронну пошту суду від відповідача надійшло клопотання (вих. № б/н від 29.11.2021), відповідно до якого просив повернутися до розгляду справи у підготовчому провадженні, продовжити підготовче засідання до 09.12.2021 включно.

Обґрунтовуючи клопотання відповідач зазначив, що з метою справедливого та неупередженого вирішення даного спору, ефективного захисту порушених прав і законних інтересів відповідача, забезпечення додержання послідовності і порядку вчинення процесуальних дій та здійснення учасниками судового процесу їх процесуальних прав і виконання ними обов'язків, з огляду на наявність доказів, що викликають сумніви з приводу достовірності видаткової накладної № ВН-00005 від 15.03.2021, та виключають факт поставки за нею товару, вважає, що є обґрунтовані підстави для повернення до розгляду справи у підготовчому провадженні. Також з огляду на несприятливий збіг обставин для відповідача протягом листопада 2021, необхідність додаткового часу відповідачу для надання доказів та заяв по суті справи, той факт, що фактично відзив по справі та відповідні клопотання були надані до суду в строк, що не порушує 60-денний термін, встановлений ч. 3 ст. 177 ГПК України, просив вважати ці обставини винятковим випадком.

Суд відмовляє у задоволенні клопотання відповідача, як процесуально необґрунтованого, оскільки Господарським процесуальним кодексом України не встановлено можливості повернення до розгляду справи у підготовчому провадженні та продовженні підготовчого засідання після закриття підготовчого провадження. Повторне проведення підготовчого провадження може бути ухвалено у разі зміни складу суду на стадії розгляду справи по суті (ч. 14 ст. 32 ГПК України). У даному випадку, склад суду при розгляді справи № 908/2788/21 не змінювався.

Згідно з ч. 3 ст. 177 ГПК України, підготовче провадження має бути проведене протягом шістдесяти днів з дня відкриття провадження у справі. У виняткових випадках для належної підготовки справи для розгляду по суті цей строк може бути продовжений не більше ніж на тридцять днів за клопотанням однієї із сторін або з ініціативи суду.

Строк підготовчого провадження у даній справі сплив 30.11.2021 та сторонами, зокрема, відповідачем до спливу строку не заявлялося клопотання про його продовження. Закриваючи ухвалою від 15.11.2021 підготовче провадження у справі, судом не було встановлено винятковості випадку для продовження строку підготовчого провадження з власної ініціативи.

17.11.2021 від відповідача на електронну пошту суду надійшло клопотання про визнання поважними причини пропуску строку для подання відзиву та продовження строку для подання відзиву на позов до 17.11.2021, а також надійшов відзив на позовну заяву.

Клопотання обґрунтоване встановленням наказом № 152 від 22.09.2021 на підприємстві відповідача простою підприємства. Відізви з простою необхідних працівників підприємства для надання первинних документів не виявилось можливим, оскільки провідний бухгалтер підприємства ОСОБА_3. з кінця жовтня 2021 по теперішній час перебуває на лікарняному з підтвердженим діагнозом коронавірусна хвороба, у зв'язку з чим всі інші працівники бухгалтерії (2 особи), у тому числі і головний бухгалтер підприємства, перебували на самоізоляції. Таким чином, на підприємстві доступ до документів первинного бухгалтерського обліку повністю обмежений. Лише після отримання 12.11.2021 (п'ятниця) негативного ПЛР тесту, головним бухгалтером ОСОБА_5. 15.11.2021 (понеділок) було здійснено вихід на робоче місце та надана можливість представнику відповідача адвокату Берлізовій О.Л. ознайомитися та отримати документи бухгалтерського обліку та інші необхідні документи. Просить врахувати знаходження адвокату Берлізовій О.Л. на лікарняному до 22.11.2021.

Позивач проти задоволення клопотання про продовження строку для надання відзиву заперечив письмово, у задоволенні клопотання просив відмовити.

Відповідно до ч. 2 ст. 119 ГПК України, встановлений судом процесуальний строк може бути продовжений судом за заявою учасника справи, поданою до закінчення цього строку, чи з ініціативи суду.

Згідно з п. 4 розділу Х «Прикінцеві положення» Господарського процесуального кодексу України, під час дії карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України з метою запобігання поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19), суд за заявою учасників справи та осіб, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, інтереси та (або) обов'язки (у разі наявності у них права на вчинення відповідних процесуальних дій, передбачених цим Кодексом), поновлює процесуальні строки, встановлені нормами цього Кодексу, якщо визнає причини їх пропуску поважними і такими, що зумовлені обмеженнями, впровадженими у зв'язку з карантинном. Суд може поновити відповідний строк як до, так і після його закінчення. Суд за заявою особи продовжує процесуальний строк, встановлений судом, якщо неможливість вчинення відповідної процесуальної дії у визначений строк зумовлена обмеженнями, впровадженими у зв'язку з карантинном.

Як встановлено судом, наказом в.о. генерального директора ПрАТ «Запорізька кондитерська фабрика» від 22.09.2021 № 152, у зв'язку з введенням карантину через загрозу епідемії коронавірусної інфекції в Україні, встановлено початок простою підприємства з 01.10.2021, працівникам підприємства дозволено бути відсутніми на роботі (робочому місці), перебуваючи вдома, до закінчення простою. Згідно з довідкою від 16.11.2021 в.о. генерального директора ПрАТ «Запорізька кондитерська фабрика», станом на 16.11.2021 режим простою триває.

Відзив на позовну заяву надійшов до початку розгляду справи по суті, який, згідно з ч. 3 ст. 201 ГПК України, розпочинається з оголошення головуючим судового засідання відкритим.

Суд також враховує, що позивач подав відповідь на відзив, відтак, скористався процесуальним правом, передбаченим ст. 166 ГПК України.

Враховуючи наведені приписи процесуального законодавства, дотримуючись принципів рівності та змагальності сторін, суд вважає за необхідне продовжити строк для подання відзиву на позовну заяву до 17.11.2021 та прийняти до розгляду відзив ПрАТ «Запорізька кондитерська фабрика», що надійшов на електронну пошту суду 17.11.2021 та зареєстрований у суді 18.11.2021.

Представник відповідача у судовому засіданні 09.12.2021 не з'явився, причини неявки відповідача суду невідомі. Про дату, час і місце судового слухання справи повідомлений відповідно до вимог Господарського процесуального кодексу України.

Суд зазначає, що відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ратифікованої Законом України від 17.07.1997, кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення.

Перебіг строків судового розгляду у цивільних справах починається з часу надходження позовної заяви до суду, а закінчується ухваленням остаточного рішення у справі, якщо воно не на користь особи (справа "Скопелліті проти Італії" від 23.11.1993), або виконанням рішення, ухваленого на користь особи (справа "Папахелас проти Греції" від 25.03.1999).

Обов'язок швидкого здійснення правосуддя покладається, в першу чергу, на відповідні державні судові органи. Розумність тривалості судового провадження оцінюється в залежності від обставин справи та з огляду на складність справи, поведінки сторін, предмету спору. Нездатність суду неефективно протидіяти недобросовісно створюваним учасниками справи перепонам для руху справи є порушенням частини 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (параграфи 66, 69 рішення Європейського суду з прав людини від 08.11.2005 у справі "Смірнова проти України").

Суд нагадує, що роль національних судів полягає у швидкому та ефективному розгляді справ (рішення Європейського суду з прав людини від 30.11.2006 у справі "Красношарпа проти України"). Суд нагадує, що це роль національних судів організувати судові провадження таким чином, щоб вони були без затримок та ефективними (рішення Суду від 02.12.2010 у справі "Шульга проти України"). До того ж організація провадження таким чином, щоб воно було швидким та ефективним, є завданням саме національних судів (рішення Суду від 21.10.2010 у справі "Білий проти України").

У справі "Жоффер де ля Прадель проти Франції" Європейським судом з прав людини наголошено, що реалізуючи п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод щодо доступності правосуддя та справедливого судового розгляду кожна держава-учасниця цієї Конвенції вправі встановлювати правила судової процедури, в тому числі й процесуальні заборони і обмеження, зміст яких не допустити судовий процес у безладний рух. Правосуддя має бути швидким. Тривала невинуватна затримка процесу практично рівнозначна відмові в правосудді.

Згідно з ч. 3 ст. 202 ГПК України, якщо учасник справи або його представник були належним чином повідомлені про судові засідання, суд розглядає справу за відсутності такого учасника справи у разі неявки в судові засідання учасника справи (його представника) без поважних причин або без повідомлення причин неявки.

Враховуючи положення ст.ст. 13, 74 ГПК України, якими в господарському судочинстві реалізовано конституційний принцип змагальності сторін судового процесу, суд вважає, що господарським судом, в межах наданих йому повноважень, створені належні умови для надання сторонами доказів та заперечень та здійснені всі необхідні дії для забезпечення сторонами реалізації своїх процесуальних прав, а тому вважає за можливе розглядати справу за наявними в ній матеріалами і документами без явки в судові засідання представника відповідача. Суд також враховує, що відповідач не був позбавлений можливості взяти участь у справі через свого керівника, члена

виконавчого органу, іншу особу, уповноважену діяти від її імені відповідно до закону, статуту, положення, трудового договору (контракту) (самопредставництво юридичної особи), або через іншого представника. Крім того, явка сторін у судові засідання обов'язковою не визнавалася.

У судовому засіданні 09.12.2021 судом справу розглянуто по суті, оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

4. Обставини справи, встановлені судом, та докази що їх підтверджують

10.10.2019 між між Товариством з обмеженою відповідальністю "Прва книга" (постачальник, позивач у справі) та Приватним акціонерним товариством "Запорізька кондитерська фабрика" (покупець, відповідач у справі) укладений договір поставки № 11-ЗК/2019.

Відповідно до п. 1.1 договору, постачальник зобов'язується передавати у власність покупця товар: полімерні гнучкі пакувальні матеріали та інші товари (надалі - продукція), а покупець зобов'язується прийняти та оплатити продукцію на умовах, визначених у цьому договорі.

Конкретний перелік продукції, строки та умови постачання згідно Інкотерм-2010, а також її вартість встановлюється сторонами на підставі заявок покупця у рахунках або специфікаціях до цього договору, які є його невід'ємною частиною (п. 1.2).

Згідно з умовами п.п. 2.1.2, 2.1.3 договору, покупець зобов'язався: повністю та своєчасно оплачувати поставлену продукцію; підписувати та повертати постачальнику акти приймання-передачі продукції (видаткові накладні), або надавати постачальнику у письмовому вигляді мотивовані заперечення щодо акту приймання-передачі продукції (видаткових накладних) не пізніше 5 днів з моменту отримання.

Умовами п. 3.2 договору сторони визначили, що загальна вартість продукції згідно договору дорівнює загальній фактичній вартості продукції, що поставлена постачальником покупцю за весь час дії цього договору та складається з сум видаткових накладних.

Згідно з п. 3.4, покупець здійснює оплату продукції у безготівковому порядку шляхом перерахування грошових коштів на поточний рахунок постачальника протягом 45 календарних днів після отримання продукції.

Пунктом 4.7 встановлено, що дато. Виконання постачальником зобов'язань щодо передачі (поставки) продукції покупцю є дата підписання покупцем відповідного документу, що підтверджує передачу (видаткова накладна, акт прийому-передачі).

Відповідно до п. 4.4 договору, покупець протягом 5 календарних днів від дати поставки відповідної продукції здійснює візуальну перевірку відповідності якості продукції умовам цього договору. В разі виявлення невідповідності якості продукції вимогам, встановленим цим договором, покупець протягом 15 календарних днів, з моменту виявлення неякісної продукції, повідомляє про це постачальника за допомогою факсимільного зв'язку або електронної пошти або іншим чином на власний розсуд. Постачальник зобов'язаний протягом 20 календарних днів розглянути таке повідомлення, та надати відповідь. У випадку не надходження до покупця такої відповіді, вимоги в повідомленні покупця вважаються прийнятими та мають повну юридичну силу.

У разі виявлення невідповідності щодо якості продукції, постачальник зобов'язується протягом 5 календарних днів, з моменту отримання від покупця повідомлення, направлено відповідно до п. 4.4 цього договору, направити свого представника для сумісного складання акту виявлення неякісної продукції. В разі, якщо постачальник у вказаний термін не направить свого представника, акт виявлення неякісної продукції, складений без представника постачальника, буде мати повну юридичну силу (п. 4.5).

У випадку прострочення покупцем здійснення остаточного розрахунку за продукцію, покупець сплачує постачальнику пеню у розмірі подвійної облікової ставки НБУ від суми простроченого платежу за кожен день прострочення оплати.

Згідно з п. 10.1, договір набирає чинності з дати його підписання обома сторонами і діє до 31.12.2019, а в частині взаєморозрахунків - до їх повного здійснення. Якщо жодна зі сторін не повідомила іншу письмово про намір його розірвання за тиждень до закінчення вказаного строку, договір вважається автоматично пролонгованим на кожний наступний календарний рік.

Відповідно до п. 10.11, сторони домовились, що цей договір, додаткові угоди та інші додатки до нього, бухгалтерські документи, довіреності на отримання товару, претензії тощо повинні бути скріплені печатками сторін.

Сторонами до договору підписаний додаток № 2, відповідно до якого постачальник зобов'язався передати у власність покупця, а покупець зобов'язався прийняти та оплатити товар, згідно переліку, на загальну суму 645164,52 грн. з ПДВ.

Із матеріалів даної справи вбачається, що на виконання умов укладеного договору постачальник поставив, а покупець прийняв продукцію (плівка ПЕТ) на підставі видаткових накладних: № ВН-0000069 від 04.11.2019 на суму 166883,52 грн., № ВН-0000070 від 23.11.2019 на суму 161648,76 грн., № ВН-0000079 від 05.03.2020 на суму 128966,88 грн., № ВН-0000083 від 05.03.2020 на суму 26975,52 грн., № ВН-0000086 від 12.03.2020 на суму 54076,80 грн., № ВН-0000121 від 20.11.2020 на суму 18471,00 грн., № ВН-0000123 від 17.12.2020 на суму 120336,60 грн., № ВН-00001 від 28.01.2021 на суму 41595,12 грн., № ВН-00002 від 02.02.2021 на суму 67218,72 грн., № ВН-00005 від 15.03.2021 на суму 645164,52 грн., всього на загальну суму 1431337,44 грн.

У матеріалах справи наявні копії довіреностей на отримання продукції за переліченими видатковими накладними, окрім видаткових накладних №№ ВН-0000079, ВН-00005. Також наявні копії заявок щодо поставки продукції.

Відповідачем частково було повернуто позивачу продукцію на суму 26975,52 грн., згідно з накладною № 10 від 24.04.2020, та на суму 26959,80 грн., згідно з накладною № 11 від 24.04.2020.

Відповідач за поставлену продукцію розрахувався частково у загальній сумі 437499,16 грн., що підтверджується копіями платіжних доручень, що містяться в справі.

Між сторонами був підписаний акт звіряння взаємних розрахунків за період розрахунків з 01.10.2019 по 19.04.2021 по договору № 11-ЗК/2019 від 10.10.2021, відповідно до якого станом на 19.04.2021 заборгованість відповідача перед позивачем склала 1002869,84 грн. з ПДВ.

Позивач звернувся до відповідача з письмовою претензією щодо сплати 949902,96 грн. заборгованості за договором № 11-ЗК/2019 від 10.10.2021. Претензія отримана відповідачем 02.06.2021 згідно зі штампом вхідної кореспонденції.

5. Норми права та мотиви, з яких виходить господарський суд при ухваленні рішення

Згідно з ч. 1 ст. 175 Господарського кодексу України, майново-господарськими визнаються цивільно-правові зобов'язання, що виникають між учасниками господарських відносин при здійсненні господарської діяльності, в силу яких зобов'язана сторона повинна вчинити певну господарську дію на користь другої сторони або утриматися від певної дії, а управнена сторона має право вимагати від зобов'язаної сторони виконання її обов'язку. Майнові зобов'язання, які виникають між учасниками господарських відносин, регулюються Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Відповідно до ст.ст. 525, 526 ЦК України, одностороння відмова від зобов'язання не допускається. Зобов'язання повинні виконуватись належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Аналогічний припис містить ст. 193 ГК України.

Статтею 11 ЦК України встановлено, що підставою виникнення цивільних прав і обов'язків є договір.

За приписами ст. 629 ЦК України, договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Правовідносини сторін є господарськими та такими, що виникли на підставі договору поставки товару.

За приписами ч.ч. 1, 2 ст. 712 ЦК України, за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму. До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Частиною 1 ст. 530 ЦК України визначено, якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

За приписами ч.ч. 1, 2 ст. 692 ЦК України, покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару. Покупець зобов'язаний сплатити продавцеві повну ціну переданого товару. Договором купівлі-продажу може бути передбачено розстрочення платежу.

Статтею 599 Цивільного кодексу України встановлено, що зобов'язання припиняється виконанням, проведеним належним чином.

Доказів розірвання договору, у разі істотної зміни обставин, якими сторони керувалися при укладенні договору, або визнання недійсним договору внаслідок недодержання сторонами в момент його вчинення вимог чинного законодавства України, сторонами у справі не надано.

Відповідач у відзиві укладення договору поставки № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019, а також поставку продукції за переліченими вище видатковими накладним, окрім видаткової накладної № ВН-00005 від 15.03.2021 на суму 645164,52 грн., визнав.

Згідно з ч. 1 ст. 75 ГПК України, обставини, які визнаються учасниками справи, не підлягають доказуванню, якщо суд не має обґрунтованих підстав вважати їх недостовірними або визнаними у зв'язку з примусом. Обставини, які визнаються учасниками справи, можуть бути зазначені в заявах по суті справи, поясненнях учасників справи, їх представників.

Видаткова накладна № ВН-00005 від 15.03.2021 на суму 645164,52 грн. у графі «Отримав(ла)» містить підпис особи, який скріплений круглою печаткою юридичної особи відповідача. Також міститься підпис, що скріплений круглою печаткою юридичної особи відповідача, на товарно-транспортній накладній № 00011 від 15.03.2021, в якій зазначено про супровідний документ: ВН-00005 від 15.03.2021 та відомості про вантаж: плівка ПЕТ на загальну суму 645164,52 грн.

Відповідачем, зокрема, не зазначено про можливість підроблення печатки ПрАТ «Запорізька кондитерська фабрика» та не надано відповідного висновку експерта.

Найменування товару, його кількість, ціна та сума, що був поставлений згідно з видатковою накладною № ВН-00005 від 15.03.2021 повністю співпадають з найменуванням товару, його кількістю, ціною та сумою, що визначені сторонами у додатку № 2 від 09.03.2021 до договору № 11-ЗК/2019, що підписаний сторонами.

Тобто, сторонами було погоджено поставку даного товару.

У відповідності до ст. 1 Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні", господарська операція - це дія або подія, яка викликає зміни в структурі активів та зобов'язань, власному капіталі підприємства; первинний документ - це документ, який містить відомості про господарську операцію.

Відповідно до ст. 9 даного Закону, підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи. Первинні та зведені облікові документи можуть бути складені у паперовій або в електронній формі та повинні мати такі обов'язкові реквізити, якщо інше не передбачено окремими законодавчими актами України: назву документа (форми); дату складання; назву підприємства, від імені якого складено документ; зміст та обсяг господарської операції, одиницю виміру господарської операції; посади осіб, відповідальних за здійснення господарської операції і правильність її оформлення; особистий підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції. Неістотні недоліки в документах, що містять відомості про господарську операцію, не є підставою для невизнання господарської операції, за умови, що такі недоліки не перешкоджають можливості ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції, та містять відомості про дату складання документа, назву підприємства, від імені якого складено документ, зміст та обсяг господарської операції тощо.

У даному випадку продукція отримана представником відповідача, підпис якого на видатковій накладній № ВН-0005, скріплений круглою печаткою відповідача. У видатковій накладній міститься посилання на договір № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019.

Продукція фактично була прийнята відповідачем, що зазначено у відзиві. До відзиву, зокрема, додано акт № 709 від 17.03.2021 приймання товарно-матеріальних цінностей по видатковій накладній № ВН-00005 від 15.03.2021 на зберігання.

Відтак, судом відхиляється заперечення відповідача щодо того, що видаткова накладна № ВН-00005 від 15.03.2021 на суму 645164,52 грн. не може бути належним доказом отримання партії товару відповідачем.

Суд також враховує, що поставка товару на суму 645164,52 грн. відображена сторонами в підписаному ними акті звіряння взаємних розрахунків за період з 01.10.2019 по 19.04.2021.

Суд зазначає, що акт звірки не є первинним бухгалтерським документом, що відображає господарську операцію, а лише складається на підставі таких документів. Мета складання акта звірки, на відміну від первинного бухгалтерського документа (який має на меті відображення господарської операції) полягає у визначенні стану розрахунків між сторонами, виявленні боргу або його відсутності на підставі первинних документів.

У даному випадку суд враховує також позицію Верховного Суду, викладену у постанові від 20.04.2021 у справі № 910/14518/19, де зазначено, що відповідно до вимог чинного законодавства акт звірки розрахунків у сфері бухгалтерського обліку та фінансової звітності не є зведеним обліковим документом, а є лише технічним (фіксуєчим) документом, за яким бухгалтерії підприємств звіряють бухгалтерський облік операцій. Акт відображає стан заборгованості та в окремих випадках - рух коштів у бухгалтерському обліку підприємств та має інформаційний характер, тобто має статус документа, який підтверджує тотожність ведення бухгалтерського обліку спірних господарських операцій обома сторонами спірних правовідносин. Сам по собі акт звірки розрахунків не є належним доказом факту здійснення будь-яких господарських операцій: поставки, надання послуг тощо, оскільки не є первинним бухгалтерським обліковим документом.

Разом з цим, акт звірки може вважатися доказом у справі в підтвердження певних обставин, зокрема в підтвердження наявності заборгованості суб'єкта господарювання, її розміру, визнання боржником такої заборгованості тощо. Однак, за умови, що інформація, відображена в акті підтверджена первинними документами та акт містить підписи уповноважених на його підписання осіб.

Подібні висновки сформульовані у постановках Верховного Суду від 05.03.2019 у справі № 910/1389/18, від 19.04.2018 у справі № 905/1198/17, від 08.05.2018 у справі № 910/16725/17, від 17.10.2018 у справі № 905/3063/17 та від 04.12.2019 у справі № 916/1727/17.

Заперечення відповідача щодо поставки за видатковою накладною № ВН-00005 від 15.03.2021 неякісної продукції судом відхиляються, виходячи з такого.

За приписами ст. 678 ЦК України, покупець, якому переданий товар неналежної якості, має право, незалежно від можливості використання товару за призначенням, вимагати від продавця за своїм вибором: 1) пропорційного зменшення ціни; 2) безоплатного усунення недоліків товару в розумний строк; 3) відшкодування витрат на усунення недоліків товару. У разі істотного порушення вимог щодо якості товару (виявлення недоліків, які не можна усунути, недоліків, усунення яких пов'язане з непропорційними витратами або затратами часу, недоліків, які виявилися неодноразово чи з'явилися знову після їх усунення) покупець має право за своїм вибором: 1) відмовитися від договору і вимагати повернення сплаченої за товар грошової суми; 2) вимагати заміни товару. Якщо продавець товару неналежної якості не є його виготовлювачем, вимоги щодо заміни, безоплатного усунення недоліків товару і відшкодування збитків можуть бути пред'явлені до продавця або виготовлювача товару. Положення цієї статті застосовуються, якщо інше не встановлено цим Кодексом або іншим законом.

Акт вхідного контролю продукції № 15/03-2021 від 15.03.2021 та акт виявлення неякісної продукції № 22/03-2021 від 22.03.2021 оцінюються судом критично, оскільки складені представниками відповідача, що є зацікавленою особою.

Належних доказів того, що відповідач відповідно до п. 4.4 договору повідомляв позивача про виявлення неякісної продукції, запрошував його для складення акту виявлення неякісної продукції, вимагав зменшення ціни товару, тощо матеріали даної справи не містять та відповідачем не подано. Також у матеріалах справи відсутнє будь-яке листування між сторонами з цього приводу, зокрема, відповідної претензії відповідача. Доданий до відзиву лист відповідача вих. № 423 від 23.03.2021 «Щодо відмови прийняти товар» судом до уваги не приймається, оскільки докази його надіслання/вручення позивачу відсутні.

Належним слід вважати надіслання вимоги з дотриманням встановленого договором порядку на адресу отримувача, яка вказана в договорі або додатково повідомлена відповідно до умов договору. Якщо такий порядок договором не визначений відповідно до звичаїв ділового обороту належне відправлення вимоги може здійснюватися засобами поштового зв'язку чи кур'єрської служби, які дозволяють встановити зміст відправлення та підтвердити його вручення, наприклад, цінним листом з описом вкладення відповідно до Порядку надання послуг поштового зв'язку, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 05 березня 2009 року № 270.

Відповідна правова позиція викладена в ухвалі Великої Палати Верховного Суду від 29.09.2020 у справі № 757/13243/17.

Пунктом 26 Правил надання послуг поштового зв'язку, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 05.03.2009 № 270 передбачено, що у разі приймання внутрішніх поштових відправлень з оголошеною цінністю описом вкладення бланк опису заповнюється відправником у двох примірниках. Працівник поштового зв'язку повинен перевірити відповідність вкладення опису вкладення опису, розписатися на обох його примірниках і поставити відбиток календарного штемпеля. Один примірник опису вкладається до поштового відправлення, другий видається відправникові. На примірнику опису, що видається відправникові, працівник поштового зв'язку повинен зазначити номер поштового відправлення. За бажанням відправника на примірнику опису, що вкладається до поштового відправлення, вартість предметів може не зазначатися.

Таким чином, опис вкладення є офіційним підтвердженням наявності у поштовому відправленні того пакету документів, який був надісланий відправником.

Відповідна правова позиція, викладена в постанові Верховного Суду від 25.01.2021 у справі № 922/614/19.

Відповідач зазначив, що будь-які документи на підтвердження якості партії продукції, що була поставлена згідно зі спірною видатковою накладною, постачальником надані не були.

Згідно зі ст. 666 ЦК України, якщо продавець не передає покупцеві приналежності товару та документи, що стосуються товару та підлягають переданню разом з товаром відповідно до договору купівлі-продажу або актів цивільного законодавства, покупець має право встановити розумний строк для їх передання. Якщо приналежності товару або документи, що стосуються товару, не передані

продавцем у встановлений строк, покупець має право відмовитися від договору купівлі-продажу та повернути товар продавцеві.

Доказів того, що відповідач звертався до позивача з вимогою передати документи на підтвердження якості партії продукції у матеріалах справи відсутня.

Відповідно до ч. ч. 1-4 ст. 13 ГПК України, судочинство у господарських судах здійснюється на засадах змагальності сторін. Учасники справи мають рівні права щодо здійснення всіх процесуальних прав та обов'язків, передбачених цим Кодексом. Кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених законом. Кожна сторона несе ризик настання наслідків, пов'язаних з вчиненням чи невчиненням нею процесуальних дій.

За приписами ст. 73 ГПК України, доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

Відповідно до статті 79 ГПК України, наявність обставини, на яку сторона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, вважається доведеною, якщо докази, надані на підтвердження такої обставини, є більш вірогідними, ніж докази, надані на її спростування. Питання про вірогідність доказів для встановлення обставин, що мають значення для справи, суд вирішує відповідно до свого внутрішнього переконання.

Верховний Суд неодноразово наголошував щодо необхідності застосування категорій стандартів доказування та відзначав, що принцип змагальності забезпечує повноту дослідження обставин справи. Зокрема, цей принцип передбачає покладання тягаря доказування на сторони. Одночасно цей принцип не передбачає обов'язку суду вважати доведеною та встановленою обставину, про яку сторона стверджує. Така обставина підлягає доказуванню таким чином, аби задовольнити, як правило, стандарт переваги більш вагомих доказів, тобто коли висновок про існування стверджуваної обставини з урахуванням поданих доказів видається більш вірогідним, ніж протилежний (постанови Верховного Суду від 02.10.2018 у справі N 910/18036/17, від 23.10.2019 у справі N 917/1307/18, від 18.11.2019 у справі N 902/761/18, від 04.12.2019 у справі N 917/2101/17). Аналогічний стандарт доказування застосовано Великою Палатою Верховного Суду у постанові від 18.03.2020 у справі N 129/1033/13-ц (провадження N 14-400цс19).

Тлумачення змісту цієї статті свідчить, що нею покладено на суд обов'язок оцінювати докази, обставини справи з огляду і на їх вірогідність, яка дозволяє дійти висновку, що факти, які розглядаються, скоріше були (мали місце), аніж не були.

Зазначений підхід узгоджується з судовою практикою Європейського суду з прав людини. Так, зокрема, у рішенні від 23.08.2016 у справі "Дж. К. та Інші проти Швеції" ("J.K. AND OTHERS v. SWEDEN") ЄСПЛ наголошує, що "у країнах загального права у кримінальних справах діє стандарт доказування "поза розумним сумнівом" ("beyond reasonable doubt"). Натомість, у цивільних справах закон не вимагає такого високого стандарту; скоріше цивільна справа повинна бути вирішена з урахуванням "балансу вірогідностей". ... Суд повинен вирішити, чи являється вірогідність того, що на підставі наданих доказів, а також правдивості тверджень заявника, вимога цього заявника заслуговує довіри".

Відповідно до статті 73 ГПК України, доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи. Ці дані встановлюються такими засобами: 1) письмовими, речовими і електронними доказами; 2) висновками експертів; 3) показаннями свідків.

Згідно з ч. 1 статті 77 вказаного Кодексу, обставини, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування.

У рішенні Європейського суду з прав людини у справі "Шабельник проти України" (заява N 16404/03) від 19.02.2009 зазначається, що хоча стаття 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод гарантує право на справедливий судовий розгляд, вона не встановлює ніяких правил стосовно допустимості доказів як таких, бо це передусім питання, яке регулюється національним законодавством (див. рішення у справі "Шенк проти Швейцарії" від 12.07.98 та у справі "Тейшейра ді Кастру проти Португалії" від 09.06.98).

Належними є докази, на підставі яких можна встановити обставини, які входять в предмет доказування. Суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмета доказування. Предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення (стаття 76 ГПК України).

Принцип належності доказів полягає в тому, що господарський суд приймає до розгляду лише ті докази, які мають значення для справи. Верховний Суд відзначає, що правило належності доказів обов'язкове не лише для суду, а й для осіб, які є суб'єктами доказування (сторони, треті особи), і подають докази суду. Питання про належність доказів остаточно вирішується судом (постанова Верховного Суду від 29 січня 2021 року

у справі N 922/51/20).

Оцінивши докази у їх сукупності, судом встановлено, що заборгованість відповідача перед позивачем за договором поставки склала суму 939902,96 грн., що підтверджено матеріалами справи та не спростовано відповідачем.

Доказів сплати заборгованості суду не надано.

Враховуючи наведене, з відповідача на користь позивача слід стягнути 939902,96 грн. основного боргу, позов у цій частині визнається судом обґрунтованим.

Відповідно до ч. 2 ст. 625 ЦК України, боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Відповідно до висновку Великої Палати Верховного Суду у постанові від 07.04.2020 у справі № 910/4590/19, зобов'язання зі сплати інфляційних та річних процентів є акцесорним, додатковим до основного, залежить від основного зобов'язання і поділяє його долю. Відповідно, й вимога про сплату інфляційних та річних процентів є додатковою до основної вимоги (пункт 43 мотивувальної частини постанови).

У разі несвоєчасного виконання боржником грошового зобов'язання у нього в силу закону (частини другої статті 625 ЦК України) виникає обов'язок сплатити кредитору, поряд із сумою основного боргу, суму інфляційних втрат, як компенсацію знецінення грошових коштів за основним зобов'язанням внаслідок інфляційних процесів у період прострочення їх оплати.

У постанові Верховного Суду від 20.11.2020 у справі № 910/1307/19 викладений правовий висновок, що сума боргу, внесена за період з 1 до 15 числа включно відповідного місяця, індексується за період з урахуванням цього місяця, а якщо суму внесено з 16 до 31 числа місяця, то розрахунок починається з наступного місяця. За аналогією, якщо погашення заборгованості відбулося з 1 по 15 число включно відповідного місяця - інфляційна складова розраховується без урахування цього місяця, а якщо з 16 до 31 числа місяця - інфляційна складова розраховується з урахуванням цього місяця. Методику розрахунку інфляційних втрат за неповний місяць прострочення виконання грошового зобов'язання доцільно відобразити, виходячи з математичного підходу до округлення днів у календарному місяці, упродовж якого мало місце прострочення, а саме: - час прострочення у неповному місяці більше півмісяця (> 15 днів) = 1 (один) місяць, тому за такий неповний місяць нараховується індекс інфляції на суму боргу; - час прострочення у неповному місяці менше або дорівнює половині місяця (від 1, включно з 15 днями) = 0 (нуль), тому за такий неповний місяць інфляційна складова боргу не враховується.

Відповідно до ч. 4 ст. 236 ГПК України, при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановах Верховного Суду.

Суд перевірів складені позивачем розрахунки 3% річних та інфляційних втрат та визнає їх не правильними.

Так, позивачем неправомірно враховано у періоди нарахування 3% річних дні здійснених відповідачем оплат, а також за деякими видатковими накладними не враховані приписи ч. 5 ст. 254 ЦК України (якщо останній день строку припадає на вихідний, святковий або інший неробочий день, що визначений відповідно до закону у місці вчинення певної дії, днем закінчення строку є перший за ним робочий день). Наприклад, позивачем зазначено, що кінцевим терміном оплати за видатковою накладною № ВН-0000079 від 05.03.2020 було 19.04.2020, що є неправильним, оскільки 19.04.2020 було вихідним днем (неділя), відтак, кінцевим терміном оплати було 20.04.2020 та 3% річних слід нараховувати, починаючи з 21.04.2020.

Згідно зробленого судом перерахунку 3% річних за допомогою інформаційно-пошукової системи «Законодавство», 3% річних за видатковою накладною № ВН-0000069 складає 2412,79 грн., за видатковою накладною № ВН-0000070 - 4419,49 грн., за видатковою накладною № ВН-0000079 - 3964,21 грн., за видатковою накладною № ВН-0000086 - 1095,07 грн., за видатковою накладною № ВН-0000121 - 274,79 грн., за видатковою накладною № ВН-0000123 - 2116,59 грн., за видатковою накладною № ВН-00001 - 588,03 грн., за видатковою накладною № ВН-00002 - 928,16 грн., за видатковою накладною № ВН-00005 - 6734,45 грн., загальна сума 3% річних склала 22533,58 грн., яку слід стягнути з відповідача на користь позивача.

У стягненні 275,59 грн. 3% річних судом відмовляється у зв'язку з необґрунтованістю позову у цій частині.

Розрахунок інфляційних втрат визнається судом неправильним, за видатковою накладною № ВН-0000079 інфляційні втрати склали 10027,85 грн., за видатковою накладною № ВН-00001239 інфляційні втрати склали 6131,40 грн., за видатковою накладною № ВН-00001 інфляційні втрати склали 963,06 грн., за видатковою накладною № ВН-00002 інфляційні втрати склали 1556,32 грн., за видатковою накладною № ВН-00005 інфляційні втрати склали 10349,09 грн., однак у даному випадку суд не виходить за межі позовних вимог, інфляційні втрати за видатковою накладною № ВН-00005 стягуються у сумі склали 10322,62 грн.

За іншими видатковими накладними розрахунок інфляційних втрат визнається судом правильним.

Таким чином, з відповідача на користь позивача стягується загальна сума 45238,26 грн. інфляційних втрат.

У стягненні 733,73 грн. інфляційних втрат судом відмовляється у зв'язку з необґрунтованістю позову у цій частині.

Згідно з ч. 1 ст. 230 та ч. 6 ст. 231 Господарського кодексу України, штрафними санкціями у цьому Кодексі визнаються господарські санкції у вигляді грошової суми (неустойка, штраф, пеня), яку учасник господарських відносин зобов'язаний сплатити у разі порушення ним правил здійснення господарської діяльності, невиконання або неналежного виконання господарського зобов'язання. Штрафні санкції за порушення грошових зобов'язань встановлюються у відсотках, розмір яких визначається обліковою ставкою Національного банку України, за увесь час користування чужими коштами, якщо інший розмір відсотків не передбачено законом або договором.

Відповідно до ст.ст. 1, 3 Закону України від 22.11.1996 N 543/96-ВР "Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань", платники грошових коштів сплачують на користь одержувачів цих коштів за прострочку платежу пеню в розмірі, що встановлюється за згодою сторін. Розмір пені, передбачений статтею 1 цього Закону, обчислюється від суми простроченого платежу та не може перевищувати подвійної облікової ставки Національного банку України, що діяла у період, за який сплачується пеня.

Згідно зі ст. 549 ЦК України, неустойкою (штрафом, пенею) є грошова сума або інше майно, які боржник повинен передати кредиторowi у разі порушення боржником зобов'язання. Пенею є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвоєчасно виконаного грошового зобов'язання за кожен день прострочення виконання.

Відповідно до приписів ч. 6 ст. 232 Господарського кодексу України, нарахування штрафних санкцій за прострочення виконання зобов'язання, якщо інше не встановлено законом або договором, припиняється через шість місяців від дня, коли зобов'язання мало бути виконано.

Таким чином, законом передбачено право сторін визначати у договорі розмір санкцій і строки їх нарахування за прострочення виконання зобов'язання. У разі відсутності таких умов у договорі, нарахування штрафних санкцій припиняється через шість місяців від дня, коли зобов'язання мало бути виконаним відповідно до частини шостої статті 232 ГК України.

Сторонами у пункті 6.3 укладеного договору № 11-ЗК/2019 не визначено більшу тривалість періоду нарахування пені, ніж передбачено ч. 6 ст. 232 ГК України.

Відтак, нарахування пені припиняється через шість місяців від дня, коли зобов'язання мало бути виконано.

Відповідно до ст. 251 ЦК України, строком є певний період у часі, зі спливом якого пов'язана дія чи подія, яка має юридичне значення.

Згідно статті 256 ЦК України, позовна давність - це строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу.

Згідно з приписами ст. 257, ч. 2 ст. ст. 258 ЦК України, загальна позовна давність встановлюється тривалістю у три роки. Спеціальна позовна давність в один рік застосовується, зокрема, до вимог про стягнення неустойки (штрафу, пені).

Відповідно до ч. 1 ст. 259 цього Кодексу, позовна давність, встановлена законом, може бути збільшена за домовленістю сторін. Договір про збільшення позовної давності укладається у письмовій формі.

Приписами ст. 261 ЦК України встановлено, що перебіг позовної давності починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила (ч. 1). За зобов'язаннями з визначеним строком виконання перебіг позовної давності починається зі спливом строку виконання (ч. 5).

Позовна давність обчислюється за загальними правилами визначення строків, встановленими статтями 253-255 цього Кодексу (ч.1 ст.260 цього Кодексу).

Згідно зі ст. 253, ч. 1 ст. 254 ЦК України, перебіг строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок. Строк, що визначений роками, спливає у відповідні місяць та число останнього року строку.

Згідно з положеннями ст. 267 ЦК України, позовна давність застосовується судом лише за заявою сторони у спорі, зробленою до винесення ним рішення. Сплив позовної давності, про застосування якої заявлено стороною у спорі, є підставою для відмови в позові.

Відповідно до п.п. 2.3, 4.2 Постанови Пленуму Вищого господарського суду № 10 від 29.05.2013 "Про деякі питання практики застосування позовної давності у вирішенні господарських спорів" (яка є чинною), якщо позовні вимоги господарським судом визнано обґрунтованими, а стороною у справі заявлено про сплив позовної давності, то суд зобов'язаний застосувати до спірних відносин положення статті 267 ЦК України та вирішити питання про наслідки такого спливу. У зобов'язальних правовідносинах, в яких визначено строк виконання зобов'язання, перебіг позовної давності починається з дня, наступного за останнім днем, у який відповідне зобов'язання мало бути виконане.

Якщо відповідно до чинного законодавства або договору неустойка (пеня) підлягає стягненню за кожний день прострочення виконання зобов'язання, позовну давність необхідно обчислювати щодо

кожного дня окремо за попередній рік до дня подання позову, якщо інший період не встановлено законом або угодою сторін. При цьому, однак, слід мати на увазі положення частини шостої статті 232 ГК України, за якими нарахування штрафних санкцій за прострочення виконання зобов'язання, якщо інше не встановлено законом або договором, припиняється через шість місяців від дня, коли зобов'язання мало бути виконано. Даний шестимісячний строк не є позовною давністю, а визначає максимальний період часу, за який може бути наховано штрафні санкції (якщо інший такий період не встановлено законом або договором). Порядок обчислення позовної давності не може бути змінений за угодою сторін, тому, зокрема, умови договору, за якими сторони встановили, що така давність обчислюється не з моменту прострочення платежу, а з іншої дати, що визначається шляхом зворотного відрахування шести місяців від дати пред'явлення вимоги, суперечать вимогам закону і не застосовуються судом (п. 4.3 зазначеної Постанови).

Умов щодо збільшення позовної давності, встановленої законом, укладений сторонами договір № 11-ЗК/2019 від 10.10.2019 не містить. Не надано суду доказів досягнення згоди щодо такої умови й в інших документах, якими обмінювалися сторони, і які б свідчили про досягнення згоди сторін щодо збільшення строку позовної давності.

Позивач нараховує пеню у розмірі подвійної облікової ставки НБУ окремо за кожною видатковою накладною.

У даному випадку, перебіг позовної давності починається з моменту виникнення прострочення за кожною видатковою накладною та закінчується через рік, у відповідні місяць та число.

Позовна заява була подана до Господарського суду Запорізької області 22.09.2021, про що свідчить штамп на поштовому конверті, в якому позовна заява надійшла до суду. Відтак, у межах встановленого строку позовної давності позивач має право стягнути пеню, починаючи з 22.09.2020.

Зробивши перерахунок пені за кожною видатковою накладною окремо у межах строку позовної давності, судом встановлено, що пеня за видатковими накладними № № ВН-0000069, ВН-0000070 нарахована поза межами позовної давності, відтак судом не стягується. Пеня за видатковою накладною № ВН-0000079 в межах строку позовної давності складає 1310,81 грн.

За іншими видатковими накладними пеня нарахована в межах строку позовної давності. Однак, розрахунок пені за даними видатковими накладними зроблений позивачем неправильно, оскільки ним не враховані приписи ч. 5 ст. 254 ЦК України.

Згідно зробленого судом за допомогою інформаційно-пошукової системи «Законодавство» перерахунку пені, пеня за видатковою накладною № ВН-0000121 склала 1160,89 грн., за видатковою накладною № ВН-0000123 - 7612,49 грн., за видатковою накладною № ВН-0001 склала 2548,13 грн., за видатковою накладною № ВН-00002 - 4022,03 грн., за видатковою накладною № ВН-00005 - 29182,65 грн.

Загальна сума пені, що підлягає стягненню з відповідача на користь позивача становить 45837,00 грн.

У стягненні 49496,05 грн. пені судом відмовляється у зв'язку зі спливом позовної давності та через необґрунтованість позову у цій частині.

На підставі викладеного вище, позов у цілому задовольняється судом частково.

6. Розподіл судових витрат

Згідно з п. 2 ч. 1, п. 1 ч. 4 ст. 129 ГПК України, судовий збір покладається у спорах, що виникають при виконанні договорів та з інших підстав, - на сторони пропорційно розміру задоволених позовних вимог; інші судові витрати, пов'язані з розглядом справи, покладаються у разі задоволення позову - на відповідача.

Відповідно до ст. 129 ГПК України, судовий збір у сумі 15802,68 грн. стягується з відповідача на користь позивача.

Позивач у судовому засіданні 09.12.2021 заявив, що відповідно до положень ч. 8 ст. 129 ГПК України докази понесення позивачем судових витрат надасть суду протягом п'яти днів після ухвалення рішення суду.

Керуючись ст.ст. 129, 232, 233, 238, 240, 241 Господарського процесуального кодексу України, господарський суд

ВИРІШИВ:

Позов задовольнити частково.

Стягнути з Приватного акціонерного товариства "Запорізька кондитерська фабрика" (вул. Святого Миколая, буд. 7, м. Запоріжжя, Запорізька область, 69063, код ЄДРПОУ 00382094) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю "Прва книга" (вул. Шевченка, буд. 37, м. Дніпро, Дніпропетровська область, 49044, код ЄДРПОУ 42866964) 939902 (дев'ятсот тридцять дев'ять тисяч дев'ятсот дві) грн. 96 коп. основної заборгованості, 45837 (сорок п'ять тисяч вісімсот тридцять сім) грн. 00 коп. пені, 22533 (двадцять дві тисячі п'ятсот тридцять три) грн. 58 коп. 3% річних, 45238 (сорок п'ять тисяч двісті тридцять вісім) грн. 26 коп. інфляційних втрат, 15802 (п'ятнадцять тисяч вісімсот дві) грн. 68 коп. судового збору.

У задоволенні іншої частини позову відмовити.

Відповідно ст. 241 ГПК України рішення господарського суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або у разі розгляду справи (вирішення питання) без повідомлення (виклику) учасників справи, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення. Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом двадцяти днів з дня його (її) проголошення. Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або у разі розгляду справи (вирішення питання) без повідомлення (виклику) учасників справи, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Повне судове рішення складено згідно з вимогами ст. 238 ГПК України та підписано - 20 грудня 2021.

Рішення розміщується в Єдиному державному реєстрі судових рішень за веб-адресою у мережі Інтернет за посиланням: <http://reyestr.court.gov.ua>.

Суддя

О.В. Ярешко